

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγμα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγμα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγμα χρυσῶν 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

1821



1821

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ 21

Γιορτὴ μεγάλη σήμερα
Ἐμεῖς, ἐμεῖς οἱ νάνοι,
Γιορτάζου' ἓνα γίγαντα
Θεόρατον ἀγῶνα,



Ἵστά νύχια στηλονόμαστε
Κι' ἡ κεφαλὴ μας φτάνει,
Φτάνει δὲ φτάνει ντροπαλὴ
Ἵτοῦ γίγαντα τὸ γόνα.



Μιαούληδες, Κανάρηδες
Καὶ Κολοκοτρωναῖοι,
Τζαβέλλαι καὶ Πλαπούτηδες
Καὶ Μαυρομιχαλαῖοι.



Καὶ Μποτσαραιῖοι, Φλέσσηδες
Τομπάζαι, Κουντουρκώταις,
Ζαίμαι, Δεληγιάννηδες,
Γριβαῖοι, Δυοβουνιώταις,

Νικητάρδες, Στάϊκοι,
Γκρηζῶται, Καραῖσκοι,
Γιατὶ γιορτάζουν σήμερα
Οἱ ἴσκιόι σας, οἱ ἴσκιόι;



Μὴν ἔχουν τὴν ἀπόφασιν,
Τὴ δύναμαι νὰ μποῦνε
Ἐκεῖ ποῦ μισοφέγγαρα,
Ἵάν κοφτερὰ δρεπάνια,



Μᾶς φοβερίζουν τὸ σταυρὸ
Καὶ τότε πελεκοῦνε
Καὶ ρίχνουνε τὴν Ἐκκλησίαν
Σὲ λευθεριάς ὀρφάνια;



Τὴν Πόλιν μὴ θὰ πάρωμε,
Μὴν πήραμε τὴν Πόλιν;
Τὸν Τούρκο μὴν ἐστείλαμε
Ἵτὴν κόκκινη μὴλιά του;

Μὴ μέσα ὅσῃν Ἀγία Σοφία
 Ἐλειτουργηθήκαμ' ὅλοι
 Κι' ἐκρέμασ' ὁ Γρηγόριος
 Χαλίφη ἔτῃ θελειά του ;

Μὴν ἔπαυσε, χειρότερη
 Κι' ἀπὸ σεισμοὺς ἀκόμα,
 Ἡ μυριοστέναχτη σκλαβιά
 Τῇ Χιὸ νὰ ξεκληρίζη,

Νὰ τῆς ρουφᾷ τὸ αἷμά της,
 Μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα
 Καὶ τὸν ἀνθὸ της δῶ κι' ἐκεῖ
 Ἔστα ξένα νὰ σκορπίζη ;

Μὴ τάχ' ἀξάφνου ἔτῶν Ψαρῶν
 Τῇ μαύρη, μαύρη ράχη
 Ἡ δόξα πάλι περπατεῖ
 Μᾶ ὅχι πιὸ μονάχη

Καὶ ὅχι μὲ φτωχό, φτωχό
 Ἐλιγόχορτο στεφάνι
 Ἀπὸ τῇ γῇ ποῦ ἡ σκλαβιά
 Τὴν ἔχει πιὸ μαράνει ;

Ἔστο ἔρμος μας Ἀἰβαλί
 Μὴ σήμαν' ἡ καμπάνα
 Δοξολογία λευθεριάς
 Καὶ σκόρπια τὰ παιδιὰ του

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τρέξανε
 Νὰ βροῦν πατρίδα μάνα
 Κι' ἐχάρηκι ἡ πικρὴ καρδιά
 Τοῦ δόλιου Κυδωνιάτου

Ποῦ ὅπου ὅσῃν πατρίδα του
 Τὸ πόδι κι' ἂν πατήσῃ,
 Ἀπὸ τοῦ Τούρκου τῇ φωτιά
 Τὸ χῶμά της θ' ἀχνίση ;

Νὰ μὴν κατρακυλήσανε
 Ἡ ἔρμα Γιάννινά μας
 Καὶ κάτω δῶ ροβόλησαν
 Ἔστα νέα σύνορά μας

Καὶ ὅσῃν ποδιά τῆς λευθεριάς
 Καυτὰ, καυτὰ ξαχνίζουν
 Ἀπὸ τὸ φοῦρνο τῆς σκλαβιάς
 Ποῦ χρόνια τὰ φουρνίζουν ;

Νὰ μὴ μᾶς ἄρισ' ἀξαφνα
 Τὴν Κύπρο ἢ Ἀγγλία
 Κι' ἀπὸ τὸ κυπριώτικο
 Θεόκρασο πιωμένοι

Τῇ σημερινῇ μας ψέλλομε,
 Παιδιὰ, δοξολογία,
 Ἀπὸ κρασί κι' ἀπὸ χαρὰ
 Κουνούπια γενομένοι ;

Ἡ τὸ νησί τῶν ἵπποτῶν
 Ἡ ξακουσμένη Ρόδο
 Ἀξάφνου στὰ ἑλληνικὰ
 Νερά ἐβγῆκι ἄρρόδο ;

Ἡ μιὰ ἐβρόντησε βροντὴ
 Ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη :
 « Ζήτω ἡ ἔνωσις παιδιὰ,
 Δικὴ μας εἶν' ἡ Κρήτη ; »

Ἦ πέσανε ὅτ' ὁ κιοῦρτό μας,
 Σὰ ψάρια μαζωμένα
 Τόσα νησιὰ μας, ὅτ' ἀ νερά
 Τοῦ Τούρκου φλομωμένα

Καὶ φαίνεται, μέσα σ' αὐτὴ
 Τὴν τόση ψαραντάρια,
 Ἦ Μιτυλήνη, ὅτ' ἀν παχειὰ
 Μουστακομπαρμπουνάρα;

Τίποτ' τίποτ' ἀπ' αὐτά...
 Μὰ τότε τί γιορτάζει
 Ἦ ῥωμιοσύνη σήμερα
 Καὶ λόγους, λόγους βγάζει

Κι' ἀνάβουν τὰ κανδήλια της
 Κι' ἀνάβουν ἡ ποδιαῖς της
 Κι' ὅλαις ξεχνᾷ τῆς συφοραῖς
 Καὶ τῆς ἀναποδιαῖς της;

Ὦ! ἂν ἐκεῖνοι ποῦ ἔχυναν
 Τὸ ἅγιό τους αἶμα,
 —Γιὰ νὰ κληρονομήσωμε
 Ἐλεύθερη πατρίδα

Μὰ νὰ φορῇ ἀνέλπιστα
 Τοῦ Κόδρου μας τὸ στέμμα
 Ὅχι τὸ αἷμά μας παρὰ
 Μιὰ ξένη πάντ' ἀκρίδα—

Ἐτίναζαν τὸ χῶμά τους
 Κι' ἀνοίγαν τὰ μνημεῖα,
 Πόση θὰ χύνουνταν ζωὴ
 Ἀπ' τὰ νεκροταφεῖα,

Τί Μάρτη θὰ γιορτάζαμε!

Τί λέε πεθαμμένοι,
 Τῇ θέσι μας ἀλλάζομε;
 Ἄν βγῆτε σεῖς ζωσμένοι

Μὲ τὰ παληὰ σας ἄρματα
 Καὶ ῥεῖς μὲ μιᾶς ἂν μποῦμε
 Ὅτ' ἀ μνήματά σας, πιότερο
 Ἐκεῖ θὰ ζεσταθοῦμε,

Ὦ! τιναχθῆτε, γίγαντες,
 Μὲ τὴ βαρειά σας πάλλα
 Μ' ἐκεῖνο τ' ἀστραπόβροντο
 Τοῦ μαύρου ιουφεκιοῦ σας

Ἐσεῖς ὅπου βυζάζατε
 Τῆς ἀνδρείας τὸ γάλα
 Ἀπὸ τῆς λειονταρόστηθαις
 Μανάδες τοῦ καιροῦ σας.

Ἐμεῖς ὅτ' ἡ ἱστορία σας
 Ἀκόμα δὲ μπεροῦμε
 Μιὰ λέξι νὰ χαράξωμε,
 Σταθήκαμε ὅτ' ἡ μέση,

Αἰμούδιασε τὸ χέρι μας
 Τὴν πένα μας βουτοῦμε,
 Μὰ μία λέξι ὅτ' ἡ χαρτί
 Δὲ μπόρεσε νὰ πέση.

Ἄλοι σ' ἐκεῖνο τὸ λαὸ
 Ποῦ λέξι δὲ χαράζει
 Νὰ πάη μπρὸς τὴν ἔνδοξον
 Παληὰ τοῦ...

Καὶ μὲ τὰ λόγια μοναχὰ
 Τῇ δόξᾳ του γιορτάζει
 Θαμμένη μέσ' ἑστὰ μνήματα,
 Στ' ἀρχεῖα, ἑστὰ βιβλία.

Λαέ, λαῖ μνημόσυνο
 Τὸ σημερινὸ μεγάλο,
 Μ' ἂν τὸ ἀφήσῃς μοναχὰ
 Μνημόσυνο νὰ μείνῃ

Ἀνώφελα τὸ σημερινὸ
 Τραγούδι μου σοῦ ψάλλω
 Κι' ἡ Μεῦσά μου ζητᾷ φωτιᾶ
 Σ' ὁλόσβυστο καμίνι.

Γιορτὴ μεγάλη σήμερα,
 Ἑμεῖς, ἑμεῖς οἱ νάνοι,
 Γιορτάζομ' ἓνα γίγαντα
 Θεόρατον ἀγῶνα

Ἐστὰ νύχια στηλονόμαστε
 Μὰ ἡ κορφή μας φτάνει
 Φτάνει δὲ φτάνει τεντωτὴ
 Ἐτοῦ γίγαντα τὸ γόνα.

ὦ! κοιμηθῆτε γίγαντες
 Βαθειὰ ἑστὰ μνήματά σας,
 Μὲ τὸ Χαμητ παράσημα
 Ὁ Γιωργός μας ἀλλάζει,

Κι' ἂν θέτε νὰ τινάξετε
 Τὰ κρύα χώματά σας,
 Βαρειά, βαρειά τοῦ Ἰμπιγιάζ
 Ἡ πλάκα σᾶς σκεπάζει!

Εἰς τὸν Ραφτοπούλον

Ἐπίγραμμα.

Ἄ! τ' εἶσαι σύ, Ῥαφτόπουλε; Γελοῖος λωποδύτης
 Ἀπέναντι τῶν ἄλλων μας ποῦ κλέπτουν τὴν Ἑλλάδα;
 Εἶν' ἓνας ἄλλος πῶς τρανὸς στὴν τέχνη σου τεχνίτης,
 Ἐκεῖνος ποῦ στὴν τζέπη του χωρεῖ μὴ Μανωλάδα.

— 20 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 20 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

Αἱ νύκτες τῆς Κωνσταντινουπόλεως

I

Ἡ ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Θέλεις νὰ μὲ συμβουλευθῇς, παιδί μου, ἔχεις δίκαιον.
 Τὰ ἔτη μ' ἔδωκαν τὴν φρόνησιν καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀρνηθῶ κα-
 λὴν συμβουλὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μαχμούτ βέη.

— Ὁ πατήρ μου ἦτο ὁ καλλίτερός σας φίλος, τὸ γνωρίζω,
 καὶ δι' ἐκεῖνον θὰ σᾶς ὁμιλήσω, Χατζῆ... δι' ἐκεῖνον καὶ διὰ
 τὴν μητέρα μου.

— Ἦναι σου εἶναι ἀγία γυναῖκα, Μουράτ, καὶ ὁ πα-
 κατακτητοῦ, διότι ἦτο ὁ γέγονας τὸν κόσμον ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ
 ἡν πόλεμον.

— Τὸν πόλεμον! ἀλλ' ἐπολέμησε, Χατζῆ, εἶπεν ὁ ἐφέν-
 της ὑπερηφάνως ἀνορθούμενος. Ἐν Κριμαίᾳ, ὑπεστήριξεν ἐν-
 τίμως τὴν τιμὴν τῆς ἐνδόξου ἡμῶν σημαίας.

— Ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Βιέννης ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ τὸν
 καιρὸν ποῦ ἔτρεμεν ἡ Εὐρώπη τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Προφή-
 του. Ἡ ἀνδρία του θὰ τὸν ἔκαμνε Μέγαν Βεζίρη.

— Ἐνῶ ἀπὸ τὴν Σεβαστούπολιν ἐπέστρεψεν ἀπλοῦς συν-
 ταγματάρχης. Τί τὸ θέλετε, Χατζῆ; ἦτο γραπτὸν. Ὁφείλο-
 μεν νὰ κύπτωμεν ὑπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀλλάχ. Ἐγὼ δὲ θὰ
 ἐθεωρούμην εὐτυχὴς, ἂν ἐκέρδιζα τὸν βαθμὸν **μπίμπαση**
 (συνταγματάρχου) χύνων τὸ αἷμά μου ὑπὲρ τῆς χώρας μου,
 καθὼς ἔπραξεν ὁ πατήρ μου.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ γέρον ἀδαμαντοπώλης, ὁ Μαχμούτ
 Βέης ἐπληρώθη τρεῖς φορές, κατὰ τὸ μακρὸν του στάδιον,
 καὶ πάντοτε μαχόμενος κατὰ τοῦ κληρονομικοῦ ἐχθροῦ τοῦ
 Ἰσλάμ, κατὰ τοῦ Μοσχοβίτου... Ἦτο ὑπολογαγὸς καθὼς
 σὺ, ὅταν ἐπληρώθῃ ἀπὸ σφαῖραν ὑπὸ τὴν Βάρναν, καὶ εἴθε
 ν' ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὸν λοχισμόν ποῦ τοῦ διεπέρασε τὸ στῆ-
 θος, μετὰ δεκαεξ ἔτη, εἰς τὴν Κριμαίαν. Θὰ εἶχε τοῦλάχισ-
 στον ἓνα τάφον.

— Τί ἐννοεῖτε, Χατζῆ; ἠρώτησεν ὁ Μουράτ μετὰ συγ-
 κινήσεως.

— Ἦσο πολὺ μικρὸς ἀκόμη τότε...δὲν ἔμαθες τίποτε...
 καὶ ἡ μητέρα σου δὲν σοῦ ἔχκε ποτὲ λόγον περὶ τῆς παρα-
 δόξου αὐτῆς ιστορίας.

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ (ΑΡΙΘ. 25) ΜΑΡΤΙΟΥ

Γενικός ἐνθουσιασμός σήμεραν ἀνά τὴν ἐλευθέραν τε καὶ δούλην Ἑλλάδα. Ὅπου ἂν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐλληνικὴ, θὰ ψαλῇ δοξολογία, ὃ' ἀκουσθῇ τὸ *Πολυχρόδιον*, μ' ἐκείνην τοῦ τὴν πολυσήμενον φράσιν «νίκας τῷ βασιλεῖ ἡμῶν κατὰ βαρβάρων διωρούμενος», ἥτις ἔμεινεν εἰκονικὴ καὶ θὰ μένῃ πάντοτε τοιαύτη, εἴτε διότι δὲν θὰ πολεμήσῃ ποτὲ μὲ τὰ σωστά του, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχουν πλέον βάρβαροι ἢ ὅτου ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας διὰ τῶν αὐτῶν εὐγενῶν ὅπλων πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους, εἴτε τέλος διότι ἡ βασιλεία ἡμῶν συνήθισεν εἰς τὰς ἐν εἰρηνικῷ *ραχατίῳ* ἐσωτερικὰς κατακτήσεις, δι' ὧν αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ἀναμιχλῶς αἱ κτήσεις αὐτῆς ἀπὸ Ταταίου μέχρι Σκαρμαγκᾶ, ἀπὸ Σκαρμαγκᾶ μέχρι Πειραιῶς, ἀπὸ Πειραιῶς ἕως εἰς τοὺς Πεταλιούς καὶ ἀπὸ τοὺς Πεταλιούς ἕως εἰς τὴν Μανωλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Μανωλάδα ἕως εἰς τὸ Χασεκὶ σχεδόν, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον, ἀντὶ τοῦ Χασ' *ἐκεῖ*, νὰ γείνη *Κέρδης* *ἐκεῖ* δι' αὐτὴν, ἂν ἡ Χώρα δὲν ἔσπευδε νὰ καταγγείλῃ τὴν λαθροχειρίαν αὐτὴν.

Ἡμεῖς ἐδῶ οἱ Ἀθηναῖοι θὰ τὸ κάψωμεν. Στεφανώσεις Ρήγα, Πατριάρχου καὶ Κοραῆ καὶ τῶν μνημείων τῶν ἐν Δραγατσανίῳ πεσόντων καὶ τοῦ ἐν Φαλήρῳ τάφου τοῦ Καραϊσκάκη, φωταφίαι τὴν νύκτα, μουσικαί, ρετσίνα εἰς τὰ πλευρά τοῦ γέρου Λυκαβητοῦ, ἡλεκτρικὸν φῶς εἰς τὸν ὄμφαλόν τῆς Ἀκροπόλεως, λόγοι ἐδῶ, ποιήματα ἐκεῖ, παράταις σημαιοστολίσεις ἐξωστῶν, ὅλα πάλιν θὰ γίνωνται τυπικώτατα. Ὁ δὲ Πειραιεύς, ὅστις ἀπὸ τίνος προσπαθεῖ εἰς ὅλα νὰ μπαίνειν στὸ ρουθούνι τῶν Ἀθηνῶν, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, καὶ μὲ τὰς λεμβοδρομίας του θὰ τὰ κάμῃ θάλασσα.

Ἀφθονοὶ καὶ πάλιν, δι' εἰκοστὴν πέμπτην φορὰν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἀναρρήσεως τοῦ Γεωργίου, κυματίζουν σήμερον αἱ σημαῖαι ἡμῶν καὶ ἐκτίθενται εἰς δημοσίαν θέαν αἱ εἰκόνες ἡρώων καὶ μαχῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐκεῖ δὲ εἰς τῆς Τήνου τὸ προσκύνημα χιλιάδες προσκυνητῶν ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος συρρέουσι καὶ συμφύρονται σήμερον μετὰ δακρύων πίστεως καὶ ἀγάπης ἐπιθυμοῦντες ν' ἀσπασθῶσι τὴν σημαίαν τῆς Ἑλευθέρας Ἑλλάδος καθὼς καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἐξέχουσιν θέσιν κατέχουσι πανταχοῦ μεταξὺ τῶν εἰκόνων αἱ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ διαδόχου. Ὁ δούλος ἐλληνισμὸς τὰς ἀτενίζει σήμερον ὑποτονθυρίζων :

— Ἄς ἐλπίσωμεν ἀπὸ τὸν υἱόν, ἀπὸ ἀπηλπίσθημεν ἀπὸ τὸν πατέρα.

Η ΒΛΟΓΙΑ

Ἀφιερῶνται εἰς τὸν κύριον Δευτεραῖον

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Πλάστης μας, μὲ μία φούχτα χῶμα

— Ἄν ᾔται ἡ ἐβραϊκὴ παράδοσις ἀλήθεια —

Τοῦ πρώτου πάππου μας Ἀδὰμ ἐζύμωσε τὸ σῶμα

Καὶ τοῦ ὄνους, μὲ φύτλημα, ζωὴ ἔτα κρά στήθια.

Ὁ διάβολος ἐφύλαγε σὲ μιὰ μηλιά 'πὸ 'πίσω,

Εἶδε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, τοῦ ζήλεψε τὴ χάρι.

Καὶ εἶπ' ἐγὼ τὴ χάρι του, τὴν εὐμορφίαν ἂν δὲ σβύσω,

Ὁ διάβολος μὰ τὸ Θεὸ καὶ μένα νὰ μὲ πάρῃ!

Καὶ συλλογιόταν τί νὰ βρῇ τὴν ὄψιν ἡ ἀσχημίτη

Τοῦ λεβεντόκορμου Ἀδὰμ τοῦ παραδεισισμένου,

Ὡ! νὰ μὴν ἔσωνε ποτέ, ποτέ νὰ τοῦ καπνίσῃ

Νὰ φανταχθῇ τὸ βάσανο τοῦ εὐλογοκοιμένου.

Ὁ διάβολος ἐγύρευε τὴν εὐλογίαν νὰ πλάσῃ

Κι' ὁ Πλάστης συλλογιότανε νὰ πλάσῃ τὴ γυναῖκα

Δύο ἀρρώστιας μονομιᾶς . . μὰ τοῦ Ἀδὰμ ἡ κράσι

Τὴ δευτέρῃ δι' σκιάζονταν κι' ἄς εἶχε πέντε δέκα . .

Ἡ μητέρα μου μὲ εἶπεν ὅτι ὁ πατέρας μου ἀπέθανε ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν πόλεμον, ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ τραύματος αὐτοῦ.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ ποῦ ἀνεπαύετο τὸ σῶμα τοῦ Μαχμοῦτ Βέη;

— Ἀλήθεια, δὲν μὲ τὸ εἶπε . . ἢ μάλλον ναί, μοῦ τὸ εἶπε . . Ἐπειδὴ τὴν ἐβίαζα νὰ μὲ πληροφόρησῃ ποῦ εὐρίσκετο ὁ τάφος του, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι ὁ πατέρας μου εἶχε πάει ἴσθιν Αἴγυπτο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπευθῇ καὶ ὅτι δὲν ἐπέστρεψε ποτέ . .

— Ὁ Μαχμοῦτ δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὴν Πόλιν παρὰ μόνον ὅταν ὠδήγησε τοὺς στρατιώτας του εἰς πόλεμον κατὰ τῶν ἀπίστων. Ἡ μητέρα σου σοῦ ἔκρυψε τὴν ἀλήθεια.

— Διατί; Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους σας;

— Ἡ μητέρα σου σοῦ ἔκρυψε τὴν ἀλήθεια διότι ἦσαν πολὺ μικροὶ ἀκόμη καὶ διότι ἐφοβεῖτο μήπως σὲ λυπήσῃ.

— Ἀλλὰ σεις, Χατζῆ, μπορεῖτε νὰ μὲ τὴν πῆτε.

— Ναί, παιδί μου, ἤγγικεν ἡ ὥρα. Ἡμῶν ὠρτισμένοι νὰ φυλάξω τὸ μυστικὸν ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἦσαν εἰς κατὰστασιν νὰ ἐννοήσῃ τὴν σπουδαιότητά του.

Εἶσαι εἰκοσιεσσαράρων ἐτῶν, Μουράτ . .

— Καὶ σὰς ἐρκίζομαι ὅτι ἂν ὁ πατήρ μου ἔπεσε θῆμα φόνου θὰ τὸν ἐκδικήσω, ὑπέλαβεν ὁ ἐφέντης.

— Εἶσαι στρατιώτης, ἐπανελάβην ὁ Ἀπτούλ Κερίμ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ ἀπειλῇ περιεχομένην

ἐρώτησιν μετ' ὀλίγον, αὐριοῦ ἴσως θὰ κληθῇ εἰς ὑπεράσπισιν τῆς χώρας σου καὶ τοῦ κυριάρχου σου . . Ὁ Μοσχοβίτης ὑποκινεῖ καὶ ὑποθάλλει τὴν ἐπανάστασιν μεταξὺ τῶν ὑποτελῶν ἡμῶν Σέρβων . . δυνατόν νὰ φονευθῇ . . ἐγὼ εἶμαι γέρον . . δὲν πρέπει το μυστικόν ν' ἀποθάνῃ μεθ' ἡμῶν.

— Τὸ ξεύρει ἡ μητέρα μου;

— Ἡ μητέρα σου δὲν τὸ ξεύρει ὁλόκληρον. Ὁ Μαχμοῦτ βέης μέρος μόνον αὐτοῦ τῆς ἐνεπιστεύθη. Ἡλπιζεν ὅτι θὰ τὸ μεταβιβάσῃ εἰς σὲ ὡς πολύτιμον κληροδότημα, εἰς σὲ τὸν μονογενῆ υἱόν του. Δὲν ἐπρόβλεπεν ὅτι θὰ τὸν προλάβῃ ὁ θάνατος καὶ τί θάνατος!

— Ὡστε ἐμάντευτα, ἀνέκραξεν ὁ Μουράτ. Τὸν ἐδόλοφόνησαν.

— Ἄφες με νὰ τελειώσω, ἐπανελάβε βραδέως ὁ ἀδαμαντοπώλης.

— Οὔτε εἰς ἐμὲ δὲν τὰ εἶπεν ὅλα ὁ πατέρας σου, ἂν καὶ ἦμουν φίλος του, ἀδελφός του. Χίλιαι φοαὶς τὸν παρεκάλεσα νὰ μ' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἤξευρε καλὰ ὅτι δὲν θὰ κατεχρώμην, τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξηρτάτο ἡ τύχη σου. Ἐδίσταζεν ἐβεβαίονεν ὅτι εἶναι δεμένος μὲ ὄρκον. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔπαυα νὰ τοῦ ὑπενθυμίζω ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ χεὶρ τοῦ Ἀλλάχ, ὅτι ὁ ἄγγελος Ἀζραήλ, ὁ φέρων τοὺς ἀληθεῖς πιστοὺς εἰς τὸν παράδεισον ἡδύνατο νὰ τὸν ἀρπάσῃ αἰφνιδίως τὸν ἔπεισα τέλος

Μιά νύχτα στὸν Παράδεισο, κουρνιάζουν τ' ἀηδόνια,
Οἱ βαθρακοὶ βουβαίνονται δὲν κελαῖδουν οἱ κοῦκκοι,
Ἡ νυχτερίδες δὲν πετοῦν, δὲν τρύζουν τὰ τρυζόνια,
Καὶ μοναχὸς εἶν' ὁ Σατάν, ὁλόρθος, σὰν παλοῦκι,
Ἀκοίμητος, ἀπ' τὴ μνηστὴ φυλάει 'πίσω πάλι . . .
Τί τρέχει ; Θέλει ὁ Θεὸς στὴ φύσι βουθαμάρα,
Νὰ μὴν ζυπνήσῃ ὁ Ἀδάμ κι' ἀσκώσῃ τὸ κεφάλι
Καὶ 'δῇ ἀπ' τὰ παγίδιά του ποῖα πλάθεται λαχτάρα . . .

Πῶ ! Πῶ ! ἡ νύχτα ἐλχψε ! Τί ἥλιος 'στὸ σκοτάδι !
Θεογδοιη, ὁλόδροση, ἀφρορροδοπλασμένη
Ἡ Εὐα φῶς θὰ ἔχυνε καὶ στοῦ Σατάν τὸν Ἀδῆ
Ἀπὸ ἀχτίδες ὠμορφιάς φωτοπεριχυμένη.
Ὁ Σατανᾶς δρασκέλισε τοῦ περβολιοῦ τὸ φράχτη,
Τὴν ὑστερὴ τῆς κτίσεως εἶχε ζηλέψει γέννα
Κι' ἤθελε νᾶβγῇ δυνατὰ ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ ἄχτι,
Νὰ πέσουν τέτοια πλάσματα παραδεισοπλασμένα.

Δὲν ἄργησεν ὁ διάβολος νὰ ξεπαραδεισώσῃ
Τὸ πρῶτό μας ἀντρώγυνο, καθὼς τὰ ξέρομ' ὅλοι
Μὰ κι' ὅξω σὰν μᾶς τὸ 'βγαλε, γιὰ νὰ τὸ ξεθεώσῃ,
Τοῦ κόλλησε 'στὸ πρόσωπο τῆς εὐλογιάς τὸ μπόλι
Καὶ σάτυρα τοῦ Σατανᾶ 'στὴν ὠμορφιά τ' ἀνθρώπου
Ἄν δὲν τὸν πάρῃ ἡ βλογιά πικρὰ τὸν σατυρίζει
Τοῦ σκάθει λάκκους φοβερούς καὶ ὁ Θεὸς του ὅπου
Ἀγγέλου χάρι τοῦ 'δωκε, ἐκεῖ τὸν διαβολίζει

ΠΙΦ ! ΠΑΦ !

Χάνομεν αἶμα.—Ἡ μετανάστευσις παίρνει ὁλοένα δυνατώτερο δρόμο. Οἱ μεταναστεύοντες εἰς Ἀμερικὴν εἶναι κυ-

ρίως ἄλκιμοι ἄνδρες, εὐρωστοί, ἱκμαῖοι, ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως τοιανταπέντε ἐτῶν. Θὰ ἦναι χίλιοι ἕως τώρα, καὶ καθ' ἑβδομάδα αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν. Ὁ ἀφρὸς τοῦ αἵματος τῆς οὐχὶ τόσον αἱματώδους Ἑλλάδος μας μεταγγίζεται μακρὰν εἰς τὴν πληθῶραν αἵματος ἔχουσας Ἀμερικὴν. Ἡ πρὸς μεταναστεύσεις καὶ ἀποικισμοὺς τάσις εἶναι ἀρχαιοπαράδοτος εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλ' ἄλλοι ἦσαν οἱ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα λόγοι αὐτῶν καὶ ἄλλοι οἱ σημερινοί. Τότε δὲν μετηνάστευον οἱ ἄνθρωποι, διότι τοὺς ἐκυνηγοῦσαν εἰσπράκτορες καὶ σταυρωτῆδες, ἀλλ' ἀπῆρχοντο ὅπως ἰδρῶσαι καὶ ἀλλαχοῦ κέντρα ἀκμαίου ἐλληνισμοῦ, ἀποικίας συνδεομένας μετὰ τῶν μητροπόλεων αὐτῶν. Ἦσαν μία πλήμμυρα τοῦ ἐλληνισμοῦ, ὅστις εἶχε τότε τοταύτην διαχυτικὴν δύναμιν, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν ἦτο ποτὲ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἦτο μία ἐκχειλίσσις ζωῆς τότε. Σήμερον εἶναι μία ἐκχειλίσσις πείνας.

Καὶ χάνομεν αἶμα πολὺτιμον, κ. Τρικούπη, ἐξ αἰτίας σου. Μᾶς φεύγει Μωριάς ἐργάτης, Μωριάς ὅπου μπορεῖ νὰ στύψῃ βράχια καὶ νὰ βγάλῃ λάδι.

Σὺ ἴσως κατορθώσῃς νὰ παρουσιάσῃς ἰσοζύγιον, μὲ τοὺς φόρους σου, ἀλλὰ τὸ ἰσοζύγιον τοῦτο θὰ βασιζέται ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ ἐλλείμματος παραγωγικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου διὰ παντὸς ἀπολεσθεισῶν.

Ἐκαυχῆθης διὰ τῶν ὀργάνων σου, ὅτι εἰσέπραξες ἐφέτος 17,000,000 δραχμῶν περιπλέον, ἀλλ' ἡδύνασο καὶ περισσότερα νὰ εἰσπράξῃς, ἂν κατώρθωνες νὰ τρέψῃς εἰς φυγὴν διὰ τὴν Ἀμερικὴν ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἡξέυρομεν πλέον τί ἐμποδίζει ὅλον τὸν ἐλεύθερον καὶ φορολογούμενον Ἑλληνισμόν νὰ μεταναστεύσῃ σύσσωμος καὶ πανοικεῖ εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἰδρῶν ἐκεῖ, εἰς παρθένους ἐτι χώρας μίαν ἀγνὴν, δημοκρατικὴν Νέαν Ἑλλάδα, καὶ ἀφίνων ἐσὲ μάρμαρον ἐδῶ μὲ τὴν μαρμαρίνην βασιλείαν μας.

Ἄ ! ἂν δὲν ὑπῆρχον αὐταὶ αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις μας, καὶ ἡ λατρεία τοῦ ἐδάφους, θὰ ἔμενον ἐδῶ μόνον οἱ εἰσπράκτορές σου, οἱ τελωναῖοί σου, οἱ ἐφοροὶ σου, οἱ ταμίαι σου, οἱ Βασιληάδες σου καὶ tutti quanti.

νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀναθέτων εἰς ἐμὲ νὰ τοῦ διαβιβάσω, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος...

— Τί, τί λοιπόν ;

— Ἡ νεότης εἶναι ἀνυπόμονος. μὴ μὲ διακόπτῃς, καὶ θὰ τὰ μάθῃς ὅλα.

Ἐνθυμῆσαι τὸν πατέρα σου, Μουράτ ἐφέντη ;

— Μόλις. Ἦμην τεσσάρων ἐτῶν, νομίζω, ὅταν ὁ θεὸς μᾶς τὸν πῆρε. Ἐνθυμοῦμαι ὅμως τὸ ὑπερήφανον καὶ ὠραῖον πρόσωπόν του, τὰ χάρδια του πρὸς ἐμὲ τὸ βράδυ, εἰς τὸ χαιρέμι . . . κι' ἐπειτα κατὰ τὸ ὅποιον ἐχαράχθη εἰς τὴν παιδικὴν μου μνήμην . . . Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν ἡμέραν μ' ἐκρατοῦσε στὰ γόνατά του, κι' ἐδειχνε τῆς μητέρας μου μιὰ πέτρα ποῦ ἄττραφε 'σάν τὸν ἥλιο, μιὰ πέτρα σπινθηροβολοῦσαν, τῆς ὁποίας αἱ λάμψεις μ' ἐθάμβωνον, ποτὲ παρομοίαν δὲν εἶδα, κι' ἐπροσπαθοῦσα νὰ τὴν πάρω μὲ τὰ χερράκια μου . . . Ἡ μητέρα μου, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις ἔκαμα λόγον δι' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἡ μητέρα μου μὲ εἶπεν ὅτι ἦτο διαμάντι τῶν προγόνων μας.

— Σὲ εἶπε τί τὸ ἔκαμεν ὁ πατέρας σου ;

— Μὲ εἶπε πῶς τὸ πούλησε, μὲ φαίνεται.

— Ναί, τὸ πούλησε, ἐψιθύρισεν ὁ Χατζῆ Ἀπτοῦλ Κερίμ καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἠγόρασε λαμπρὸ κονάκι εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν τοῦ Βοσπόρου, ἵππους, ὅπλα δούλας καὶ πάλιν τοῦ ἔμεινε τεράστιον ποσόν.

Ἐνθυμῆσαι, Μουράτ, ὅτι παιδί εἶχες ὅσους δούλους καὶ ὁ υἱὸς σουλτάνου ;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ ἐφέντης τοῦ ὁποίου κατὰ μικρὸν ἀφηνιάζοντο αἱ ἀναμνήσεις· τότε ἐκαθήμεθα εἰς ἓνα μεγάλο παλάτι πλησίον τοῦ Τόπ Καπουσί, παρὰ τὸν λειμῶνα τοῦ Γενι-Μπακτσέ . . . καὶ ὅταν ἐπηγαίναμε στὸ κονάκι μας 'στὸ Κανδηλί, εἶχαμε **μπιαντέ** μὲ ἔξη κωπηλάτας . . . ἵπποι δὲ καὶ εὐρωπαϊκὴ ἄμαξα μᾶς ἐπερίμεναν εἰς τὴν ἀποβάθραν.

— Κι' ὅταν ἐπέστρεψες ἀπὸ τὸ Φραγκιστάν, εὐρῆκες τὴν μητέρα σου περιωρισμένην σ' ἓνα παλῆόσπιτο κοντὰ στὸ Βλάχκα-Μποσταν. Οὕτε ἀμάξας εἶχε πλέον, οὕτε ἵππους, οὕτε δούλας. Τὸ κονάκι τοῦ Κανδηλί δὲν ἦτο πλέον κτήμιά της. Τὸ εἶχε πωλήσει.

— Μὴ κατηγορεῖτε τὴν μητέρα μου, Χατζῆ Ἀπτοῦλ Κερίμ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μουράτ. Τὰ πάντα ἐθυσίασε διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ ἐξοδα τῶν σπουδῶν μου ἐν Παρισίοις, καὶ μᾶς μένουν ἀκόμη περισσότερα χρήματα παρ' ὅσα θὰ ἐξοδεύσω εἰς ὅλην τὴν ζωὴν.

— Ὁ θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ, παιδί μου, νὰ κατηγορήσῃ ἐγὼ τὴν Γιαμινὲ χανοῦμ, εἶπε σοβαρῶς ὁ γέρον **μπερριγιάν**. Εἶναι εὐγενὴς γυναίκα ἡ ὁποία ὑπέφερε τὴν δυστυχίαν μὲ γενναιότητα. Ἄν περιώρισε τὰ ἐξοδα καὶ τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς της διατηρήσεως, τὸ ἔκαμεν ἐξ ἀνάγκης. Ὁ πατέρας σου δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Δείγμα σχέσεων ἑλληνοτουρκικῶν, κατόπιν τοῦ Ἰμτιγιᾶς.—Τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφρένισσε μὲ τὸν **Νεολόγον**, διότι, μεθ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς ἐκείνου ἐτόλμησεν αὐτὸς νὰ κτυπήσῃ τοῦ διαβόητου Μαργαρίτου τὰς ἐν Μακεδονίᾳ σκευωρίας. Καὶ ἀνακράζει ἐν τῇ πατριωτικῇ αὐτοῦ ἀγανακτῆσει ὁ **Νεολόγος** :

— Ἐὰν εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο διασυρόμενον καὶ ὑβριζόμενον δὲν ἐπιτρέπεται τῆς ἀπολογίας τὸ δικαίωμα, τότε βεβαίως ὁ **Νεολόγος**, ὡς ἐπανειλημμένως ἤδη ἐρρέθη διὰ τῶν ἐν τῇ **Ταρχῇ** ἀνωνύμων μὲν, ἀλλ' ὧν ἀποδεικνύεται ἤδη ἡ πηγὴ, δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ».

— Ὡστε, σήμερον ἢ αὔριον, ἃς ἐτοιμασθῶμεν οἱ συνάδελφοι νὰ δεχθῶμεν ἐδῶ μετανάστην καὶ τὸν **Νεολόγον**. Οἱ Τούρκοι ἀπεφάσισαν πλέον, ὡς φαίνεται, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἐπιτρέπουν τὴν εἰς τὸ Κράτος τῶν εἰσαγωγῇ τῶν ἐδῶ ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἀλλὰ καὶ νὰ διώκουν τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ὑπαρχούσας, ἐορτάζοντες οὕτω τὴν εἰς τὸν Κυρίαρχον αὐτῶν ἀπονομήν του Μεγαλοσταύρου μας.

Κάτω ὁ Γεώργιος ! Ἐπάνω ὁ Κωνσταντῖνος !
— Χθὲς διεδίδετο ὅτι σήμερον θὰ γεῖνῃ μεγάλη διαδήλωσις ὑπὸ τοῦ **Πολιτικοῦ Συλλόγου** βάλλουσα τὰς κραυγὰς ταύτας κάτωθεν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Οὕτω, ὡς ἔλεγον πολλοί, ἐννοεῖ νὰ ἐορτάσῃ τὴν 25 Μαρτίου ὁ **Πολιτικὸς Σύλλογος**.

Ναπολέον καὶ Λάνδης. — Μανθάνομεν ὅτι, ὡς ἄλλος πρῶστος Βλῦχερος προσηνέχθη πρὸς τὸν ἡμέτερον Ναπολέοντα τῆς μουσικῆς ὁ κ. Λάνδης. Ἡθέλησε νὰ τοῦ ἀφαιρῇ πᾶσαν δόξαν καὶ πᾶν κέρδος τῶν ἀγώνων του. Κατώρθωσε δὲ διὰ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον **ρεκλάμας** τῶν ἐφημερίδων νὰ θεωρῇται πλέον αὐτὸς μόνος ἰδρυτῆς τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ εἰς τὸν **Λαμπελὲτ** ὀφείλουν τόσα καὶ ὁ **Εὐνδας** καὶ αὐτός. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ **Λαμπελὲτ**, μὲ τὸν θαυμάσιον χορὸν του, δὲν θὰ εἶχομεν **Ῥοψήριον Βουλευτὴν** ἢ ἂν τὸν εἶχομεν θὰ ἔβγαιεν ἀπὸ τὰ μαύρα πρῶτος.

Ὁ **Λαμπελὲτ** παρέβλεψε πᾶν συμφέρον, ἀφῆκε τὰ μαθηματά του, εἰργάσθη νυχθημερόν διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἑλληνικοῦ τούτου μελοδράματος καὶ τοὺς ἔβγαλε διὰ τοῦ χοροῦ του, διὰ τῆς ὀρχήστρας του, διὰ τοῦ τενόρου του, ὅλους ἀσπροπρόσωπους ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ **Λάνδης** δὲν εἶχε παρὰ νὰ ψάλλῃ τὸ μέρος του καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ διὰ χιλιοστὴν φορὰν τὴν κυρίαν του ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐν τούτοις ὡς καὶ αὐτὸς ὁ κακομοῖρος ἐκαμεν ἐφέτος λάδι, καθὼς λέγουν, εἰς τὴν **ράχην** τοῦ **Λαμπελὲτ**.

Ὁ κ. Ἀρνωτάκης καὶ τὸ Ἑθνικὸν Θέατρον.

— Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **Ἑθνικὸν Θέατρον** ἐδημοσίευσεν ὁ διακεκριμένος ἠθοποιὸς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς κύριος **Μιχαὴλ Ἀρνωτάκης**, εἰς δύο φύλλα τοῦ **Συλλόγου**, περισπούδαστον ἄρθρον δι' οὗ δριμύς ἐπιτίθεται μετὰ πατριωτικῆς ἀγανακτῆσεως κατὰ τῆς ἀδιαφορίας ἡμῶν πρὸς τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ἐπεθυμοῦμεν νὰ εἶχομεν τὸν **Ῥαμπαγᾶν** ὀκτάδιπλον, διὰ νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν μονορούφι τὸ μακρὸν ἄρθρον τοῦ εὐφυοῦς καλλιτέχνη, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περικοπήν.

Ἐθνος. οὐτινος οἱ πολῖται, ἱεροσυλοῦντες, καταγίνονται οὐχὶ νὰ πραγματοποιήσωσιν, ἀλλὰ νὰ διαλύσωσιν εὐγενῇ ὄνειρα καὶ ν' ἀποσβέσωσιν ἐθνικοὺς πόθους, εἶναι ἀνάξιον ἐλευθερίας, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτοῦ εἰσι Παρίαι.

Ἀπὸ τινων ἰδίως ἑτῶν κατελήφθημεν ὑπὸ μανίας ἀλλοκότου, νόσου ἐπιδημικῆς, τῆς ξενολατρίας, ἧς τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ ἐπέλθωσιν.

Ἀρκεῖ νὰ ψελλίζωμεν ὀλίγας λέξεις γαλλικὰς ἢ ἀγγλικὰς ἢ καὶ γερμανικὰς καὶ ἡ πάτριος γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ, γλῶσσα τῶν θεῶν, μᾶς φαίνεται κακὸς λόγος, τὰ δὲ ἦθη καὶ ἔθιμα ἡμῶν ἡμιδάρβα.

Ἡ διὰ τῶσων ἀγώνων, θυσιῶν ὑπερανθρώπων καὶ γιγαντωδῶν πράξεων ἐλευθερωθεῖσα γωνία τῆς Ἑλλάδος, ἀδυνατοῦσα νὰ διεκδικήσῃ ἐπιτυχῶς τὰ δίκαιά της διὰ τῆς ἰσχύος τῆς ὕλης, ὥφειλε καὶ ὀφείλει στηριζομένη εὐλαβῶς ἐπὶ τῶν παραδόσεων, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πολλῆς ἀποστολῆς τῆς πνευματικῆς.

Ἐν ἐκ τῶν πρωτευόντων πνευματικῶν ὅπλων, ἴσως δὲ καὶ τὸ κυριώτερον, ἐστὶ τὸ θέατρον· ἐνθ' οὗ ἐκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν ἐξοδεύονται κατ' ἔτος ἀσκόπως καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος εἰς

— Λοιπὸν ὁ πατέρας μου εἶχε χρήματα ἐξαφανισθέντα μετ' αὐτοῦ.

— Ἀπειρα χρήματα, ἀνεξάντλητα χρήματα, ποῦ θὰ σ' ἐκαμναν πλουσιώτερον ἀφ' ὅσον ὑπῆρξε ποτὲ ὁ χαλῆφης Ἀαρὸν ἀλ' Ῥασίτ.

— Ὡστε αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸν ποῦ. . .

— Ποῦ δὲν ἐπρόφθασ' ὁ πατέρας σου νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ὁλόκληρον, πιδί μου. Ἀλλ' ἀρκοῦν ὅσα μὲ εἶπε διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃς ἴσως, ἀφοῦ σὲ πληροφορήσω περὶ ὅσων ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Τὸ μυστικὸν τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιθυμῶ ἐγὼ πρὸ πάντων νὰ μάθω. . .

Προτιμῶ νὰ ἐκδικήσω τὸν πατέρα μου παρὰ νὰ πλουτήσω.

— Ὁ **Μαχμούτ Βέης** ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου. Ὡστε δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, καὶ θὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν τοῦ θανάτου του, ἀκούων τὴν διήγησίν μου.

— Λέγετε, **Χατζῆ**, σὰς καθικετεύω.

Ὁ Ἀπτοῦλ **Κερὶμ** ἐθώπευσε βραδέως τὴν γενειάδα του ἐψιθύρισε προσευχὴν ἐκκοκκίζων τὸ κομβολόγιόν του καὶ ἤρχισεν οὕτω :

— Γνωρίζεις τὴν περὶ τοῦ **Καπαλοῦ Καπουσί** παράδοσιν ;

— Τὸ **Καπαλοῦ Καπουσί** εἶναι ἡ τειχισμένη Πύλη, νο-

μίζω, κοντὰ εἰς τὸ **Γεντί Κουλέ** (τοὺς Ἐπτὰ Πύργους), τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ὁ ἐνδοξὸς ἡμῶν Σουλτάνος **Μωάμεθ ὁ Β'**. ὅταν ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὴν Πόλιν.

— Ναί, ἀπὸ 'κεῖ ἐβγήκαν οἱ τελευταῖοι ὑπερασπισταὶ τοῦ **Βυζαντίου**, οἱ νικηθέντες ὑπὸ τῆς σπάθης τῶν Ὁσμανλίδων Ἑλλήνες. Ἀλλὰ δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ κανεὶς τίποτε διὰ τὴν ἀρχαίαν πρόρρησιν ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὴν μυστηριώδη αὐτὴν πύλην ;

— Ναί, εἶπεν ὁ **Μουράτ**. Οἱ ἄπιστοι ἰσχυρίζονται ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ εἰσέλθουν πάλιν εἰς τὴν Πόλιν νικηταὶ καὶ ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ ἦναι ἐκείνη καθ' ἣν θὰ κρημνισθοῦν μόναι τῶν αἱ πέτραι ὅπου φράττουν τὴν εἰσόδον τοῦ **Καπαλοῦ Καπουσί**. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω τὰς προφητείας τῶν, καὶ ἔπειτα εἶναι στερεὸν ἀκόμη τὸ κτίσιμον.

Κι' ἔπειτα τί σχέσιν ἔχει μ' αὐτὸ τὸ ἀνόητο παραμῦθον τὸ ὀλέθριον γεγονός ἐξ οὗ ἐστερήθη τὸ πατρός μου ;

— Ἀκουσε καὶ θὰ τὸ μάθῃς. Ὁ πατέρας σου, **Μουράτ**, δὲν ἦτο μόνον πολεμιστῆς· ἦτο καὶ σοφὸς ἄνθρωπος. Ἡ-ξερουν ἀπ' ἐξω τὸ ἱερόν μας κοράνιον· εἶχεν ἀναγνώσει ὅλα τὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν μας καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν ἑλλήνων χρονογράφων τῶν ὁποίων διεσώθησαν τὰ χειρόγραφα.

(ἀκολουθεῖ)

μέτρα ὅλως ἀποχα, τὸ θέατρον ἀφέθη εἰς τὴν τύχην τοῦ περιφο-
νούμενου σχεδὸν ὑπὸ τῶν κυβερνήτων καὶ ἀρχόντων μας.

Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. Γενναδίου.

Ὁ κ. Γεννάδιος διὰ τοῦ Ἀθλητικοῦ αὐτοῦ λόγου προὐκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν ὅλων τῶν Σαπωνοποιῶν καὶ σαπωνοπωλῶν ἡμῶν εἰπὼν ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ἔχει πρὸ πάντων ἀνάγκη ἀπὸ σαποῦνι.

Ἄλλ' ἐπέσυρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν σχοινοπλόκων καὶ σχοινοπωλῶν ἡμῶν μὴ ἐνθυμηθεὶς αὐτοὺς, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι καθὼς μᾶς κατήντησαν αἱ κυβερνήσεις μας χρειάζεται καὶ εἰς αὐτάς καὶ εἰς ἡμᾶς σαποῦνι καὶ σχοινί.

Ὁ Ῥαφτόπουλος καὶ ἐμεῖς.—Ὁ Ῥαφτόπουλος εἶ-
ναι γνήσιον τέκνον τῆς σημερινῆς Ῥωμηοσύνης. Νὰ τὰ λέμε
καὶ νὰ μὴ ξεροκοκινίζουμε. Εἶναι αὐτὸς τὸ ἐκχειλίσματός μας.
Εἴμεθα ὅλοι κλέπται. Προκαλοῦμεν ὅλους νὰ μᾶς ποῦν ποῦ
εὐρίσκεται σήμερον ὁ τίμιος; Ὅλοι ἀρπάζουν, ἀπὸ τοῦ Ἀ-
νωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου. Τὸ γενικὸν σύνθημα εἶναι
«ἀρπάξε νὰ φᾶς καὶ κλέψῃς νᾶρχης». Ἀπὸ τέτοιο κρέας ποῦ
βράζει εἰς τὴν ἐθνικὴν χύτραν τέτοιο ξάφρισμα θὰ βγαίνει
πάντοτε.

Ὁ δὲ Ῥαφτόπουλος Α'. θὰ ἔχῃ διαδόχους πολὺ ἀνωτέ-
ρους του, καθὼς τὸν κακομαθαίνουν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Περικλέους Ῥαφτοπούλου.—
Καλεῖς δὲν πτέργει πλέον νὰ λέγεται Ῥαφτόπουλος. Ὅσοι,
κατὰ κακὴν τύχην, εὐρέθησαν μὲ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ, σκίζουν
τὰ ρούχά των καὶ διαμαρτύρονται, διὰ τῶν σπουδαίων συν-
αδελφῶν, βοῶντες, κεκραγότες καὶ λέγοντες ὅτι δὲν ἔχουν
καμμία συγγένειαν μὲ τὸν μέγαν λοποδύτην. Ἀναφέρονται
καὶ τῶν Περικλέων αἱ διαμαρτυρίαι.

Μανούσος καὶ Ῥαφτόπουλος.—Μεταξὺ δύο :

—Τί σχέσις μεταξὺ Μανούσου καὶ Ῥαφτοπούλου; Μή-
πως συνηντήθησαν ὡς ποιηταί;

—Ἄ! ὄχι, ἀν' συνηντῶντο ὡς τοιοῦτοι δὲν θὰ τὴν γλύ-
τωνεν ὁ τοῦ Μανούσου Παρθενῶν.

Σημ. Ρ.—Ὅπως ἐννοηθῇ ὁ διάλογος οὗτος πρέπει νὰ
ζητηθῇ τὸ φύλλον τοῦ «**Ἀμπαγᾶ**» ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη τὸ
πολύκροτον ποίημα τοῦ μουσοτραφοῦς βάρτου, ὑπὸ τὴν ἐπι-
γραφὴν «**Ζέστη, Μανούσος καὶ Παρθενῶν**».

Τ' ἀηδόνια.—Ἦλθαν καὶ τ' ἀηδόνια. Ἐκεῖ εἰς τὸν
κῆπον τοῦ δημοφίλου Ἀναργύρου εἰς τὰ Σεπόλια, εἰς τὴν
κατ' ἐξοχὴν ἐξοχὴν μὲ τὰ ὅλα τῆς, ἀποτελεῖται Βαβυλωνία
ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πᾶτ' ἐκεῖ πρῶτ' νὰ τ' ἀπολαύ-
σετε, διότι μετὰ μεσημβρίαν, ὅς καταστρέφει ὅλην τὴν
ἀπόλαυσιν τὸ γριτσάνισμα τῶν βιολιῶν καὶ τῶν λαγούτων
τὰ ὁποῖα καὶ ἄνευ πελατείας κάμνουν πρόβαις διαρκῶς καὶ
ἀν' εὐρον πελατεῖαν ἀρχίζουν τοὺς ἀμανέδες των. Ἐκεῖ σὲ
θέλαμεν, κύριε Γεννάδιε!

Οἱ γάμοι τοῦ κ. Μακράκη.—Εὐχαρίστως μανθά-
νομεν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Παναγίας κ. Μακράκης ἀπεφάσισε νὰ

ἔμβῃ εἰς τὰ ἐγκόσμια καὶ περιμένει τὸ Πάσχα διὰ νὰ ζευ-
γαρωθῇ. Μία μόνη δυσκολία ὑπάρχει.

Ἡ νύμφη ὡς ἐμάθομεν, δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ εὕρῃ
Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρίαν ἀσφαλίζουσαν τὸν γαμβρὸν ἀπὸ τῆς
πυρκαϊᾶς.

Ὅλαι αἱ πυρασφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι ζητοῦν ὑπέρογκα ἀ-
σφάλιστρα, διότι ὁ κ. Μακράκης ἔχει τὸν ἓνα πόδα ξύλινον.

Χάλια τοῦ παλατιοῦ.—Εἰς τὰ ἀνατολικά παράθυρα
τῶν Ἀνακτόρων, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἐπαίζειν ἕως χθὲς ἡ
μουσικὴ, οἱ κτὼν θέαμα παρουσιάζουν κατὰ κουρελλιασμέ-
ναις τένταις ἵπου κρέμανται ὡς ἔντερα καὶ σείονται ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου ὡς σχισμένα πανιὰ φουρτονηγμένου καραβιοῦ,
τὸ ὁποῖον ὁ καπετάνιος ἀπεφάσισε πρὶν νὰ βίξῃ ἔξω. Εἶναι
κατάστασις αὐτῇ; Δὲν ἐντρεπόμεθα τοὺς ξένους τοῦλάχιστον;
Τοῦ βασιλικοῦ πλέον περιβολοῦ τὰ χάλια ἀφήστε τα. Ἄν
ἀνεσταίνοτο ἡ Ἀμαλία καὶ τὸ βλεπε δὲν θὰ τ' ἀνεγνώριζε!
Ἄπατα!

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Λύριον ἡ ἐπέτειος τῆς 25 Μαρτίου 1821, ἀλλ' ἀφοῦ σήμερον
ἐσθῆσθη καὶ ἐμαράνθη πᾶν αἶσθημα πλέον, δὲν νομίζετε καὶ σεῖς
καλὸν νὰ καταργηθῇ σιωπηλῶς, διότι θὰ ἦνε τόλμη ἀναφανδόν, ἡ
τελετὴ τῆς ἐπετείου ταύτης, διὰ νὰ παύσῃ ἡ κατ' ἔτος ἀσέβεια νὰ
ταράττωμεν τοὺς τάφους τῶν γονέων μας, ἐγειρομένων ἐκ τοῦ θο-
ρύβου καὶ ὀρώντων τὴν κατάστασιν μας;

Ὅσοι μᾶς ἔδωκαν ἐλευθερίαν. Δὲν εἶναι λοιπὸν βεβήλωσις νὰ μὴ
ἐπιτρέπωμεν αὐτοῖς τοῦλάχιστον τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἡσυχίας των,
ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῆς διαγωγῆς μας τοὺς ἐπικράναμεν τόσον;
Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὃν ἡμεῖς ἐπροκαλέσαμεν, τρι-
ζουν τὰ κόκκαλά των ἐκ θλίψεως. Λοιπὸν ἂς τοὺς ἀφήσωμεν ἡμεῖς
οἱ βέβηλοι ἡσυχίαν, διότι ὡς κατηντήσαμεν δὲν ἔχομεν τὸ δικαί-
ωμα οὐδὲ τὸ ὄνομά των νὰ προφέρωμεν πλέον. Τὸ 1884 ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ λαμπαδηφορίαν, κομητάτα, νὰ ἀνταλλάσῃ
παράσημα καὶ ἄλλας ἐκδηγυώσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ
ὀμιλῇ διὰ τὸ 1821 πλέον!

24 Μαρτίου 1888

Φαλῆς

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Σήμερον ἐορτάζει ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ προσφίλου ἡμῶν καλλιτέχ-
νου Δ. Φιλιππότου Εὐάγγελος, φέρων, ὡς ἀληθὴς Τήνιος, τὸ τη-
νιακώτερον ὄνομα. Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ τῇ εὐχεται νὰ γαίῃ μίαν ἡμέ-
ραν ἀντάξιον τοῦ τιμῶντος τὴν καλλιτεχνίαν ἡμῶν πατρός του.

Συγχαίρομεν τῇ φίλῃ καλλιτέχνῃ Ἰακωβίδῃ διὰ τοὺς καλλιτεχνι-
κοὺς αὐτοῦ γάμους, καὶ δι' ὅσα ἐγράφησαν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν
σπουδαίων συναδελφῶν. Σύμπτωσις αὐτῇ νὰ γραφοῦν τὸ ἐν κατόπιν
τοῦ ἄλλου δύο συγχαρητήρια εἰς καλλιτέχναν, ὃν ὁ εἰς ἐκ Τήνου
καὶ ὁ ἕτερος ἐκ Λέσβου.

Τῆνος καὶ Λέσβος, ἰδοὺ αἱ δύο κυριώτεραι ἐστίαι, ἐξ ὧν ἀναδίδον-
ται λαμπραὶ αἱ πρῶται λάμψεις δύο ὠραίων τεχνῶν.

Μεγαλοπρεπῶς ἐτετέσθησαν ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν οἱ ἀρ-
ραδῶνες τοῦ ἐπ' ἀρετῇ καὶ εὐφρίᾳ διακρινόμενου κ. Εὐαγγέλου
Τζωρτζάκη, ἐμπόρου ἐν Γυθείῳ, μετὰ τῆς θελκτικῆς δεσποινίδος Ε-
λένης Πολκάρη, καταγομένης καὶ ταύτης ἐκ Μάνης. Οἱ ἐνταῦθα ἀ-
πειροπληθεῖς φίλοι των εὐχονται ταχεῖαν στέψιν.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ τοῦ

«Ῥαμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.